

[Lykketoft]

at tale så meget om formueskatteløstelsen. Det mener jeg ikke jeg har brug for. Derimod tror jeg nok, at danskerne i almindelighed kunne have brug for noget beroligende medicin oven på det forlig, regeringen har lavet med Fremskridtspartiet; de får bare ikke råd.

Mimi Jakobsen (CD):

I CD er vi stiltfærdigt tilfredse med at kunne støtte denne finanslov, først og fremmest fordi vi mener, det giver det nødvendige signal til erhvervslivets folk, som jo immerhen er dem, der skal skaffe de arbejdspladser, vi trænger så hårdt til.

Det er et godt signal, at vi er i stand til at holde de offentlige udgifter i ro, og det ved jeg i hvert fald er et synspunkt, som mange partier har, også dem, der ikke stemmer for finansloven i dag.

Da vi så finanslovsforslaget først i september måned, var der nogle ting, der bekymrede os.

Vi var bekymrede over, at regeringen havde valgt at påføre erhvervslivet nogle meget store omkostninger på et tidspunkt, hvor man ellers talte om – og med rette – at omkostningerne skulle holdes i ro, for at konkurrenceevnen kunne forbedres. Det var måske navnlig påfaldende, at regeringen valgte den løsning, på baggrund af at man ganske få måneder forinden – under store armbevægelser, som vi gerne deltog i – havde fået lettet erhvervslivets omkostninger med et stort milliardbeløb.

Den siksakkurs brød vi os ærlig talt ikke om. Vi syntes ikke, signalet var godt.

Vi er kommet et stykke ad vejen nu. Der var nogle gevaldige portoforhøjelser, som blev reduceret. Socialdemokratiet og regeringen har i deres forlig – det skal vi ikke tage æren for, men vi hilser det med tilfredshed – fået visse lempelser ind vedrørende arbejdsgiverreglerne om dagpengene. Vi mener ikke, det er nok, men det er dog stadig væk et signal. Vi nævnte i september måned navnlig spørgsmålet om synonympræparaterne, som var et fantastisk dårligt signal til forskningen, som jo ellers plejer at have undervisningsministerens bevågenhed – også den forskning, der foregår i industrien.

Hertil kommer den forkætrede nedsættelse af formueskatten, som trods alt giver en signalvirkning til virksomhederne, og som vi håber vil have den effekt, at der vil blive oprettet arbejdspladser i den private sektor, der åbenbart

skal slæbe beskæftigelsen opad i de kommende år.

Vi var ligeledes meget bekymrede over, at regeringens få måneder efter, at en stor ældrepakke var trådt i kraft, som omfattede samspilsløsningen, der var vedtaget med et stort flertal her i Folketinget, første gang man var i nød og i bekneb for nogle penge, valgte at forringe samspilsløsningen og ændre i den. Det var et psykologisk meget dårligt signal, synes vi, at man ikke kunne have tiltro til, at det nu ville kunne betale sig at spare op, nu var der lempelser på vej for dem, der bare havde en mindre indkomst eller en mindre formue ved siden af pensionen.

Vi vendte os specielt mod ændringerne i boligsikringen, mod ændringerne i varnehjælpen og mod ændringerne i hjemmehjælpen, som vi nu har måttet indgå et forlig om, og hvor vi altså ikke helt fik vores vilje. Det må vi acceptere.

Vi sagde dengang, at vi var klar til at reducere kontanthjælpen for nogle grupper af kontanthjælpsmodtagere, forudsat at der samtidig blev vedtaget – og sat penge af til – nogle yderligere tiltag for at give mennesker mulighed for at komme ud af det system, som på mange måder er perspektivløst. Disse tiltag blev gjort. Jeg siger ikke, at de 100 mio. kr., der er afsat, ikke burde have været flere, men som jeg tillod mig at sige allerede under debatten i går, kunne vi nok have fået en bedre løsning for kontanthjælpsmodtagerne, hvis det ikke havde været, fordi CD med 9 mandater og Kristeligt Folkeparti med 4 mandater i forenede bestræbelser skulle stå over for mange mandater på den anden side.

Det ville have pyntet at have Socialdemokratiet med i denne del af aftalerne. Det havde gavnnet sagen, er jeg overbevist om. Jeg skal ikke blande mig i, hvem der ikke har villet tale med hvem, eller hvem der har haft manglende vilje til at forhandle med hvem. Det må man selv ligge og rode med.

Vi afviste den løsning på medicintilskudsområdet, som regeringen lagde frem. Vi mente, at de postulater, der kom frem om overforbrug af medicin, ikke hørte hjemme i forbindelse med, at man nedskar refusionsatsen fra 75 pct. til, jeg tror, det var 65 pct. på medicin som insulin, allergimedicin, hjertemedicin og lignende. Vi er temmelig overbevist om, at de mennesker, der tager den slags medicin, i hvert fald ikke gør det for deres fornøjelses skyld.